

Слѣдъ като яли, каквото яли, жената казала на Ивана: — Драгинко, драги Иване, нѣщо ще ти се по-моля, ала ти да ме послушашъ: влѣзъ въ кжци въ пруста, па се живъ на умрѣлъ прѣстори, а пѣкъ азъ ще те хубаво, като мъртвецъ, накича, свѣщица ще ти запаля, та като се завърне отъ нива братъ ти, да видимъ, какво ще каже

Иванъ послушалъ буля си. Въ кжци гърбомъ се прострѣлъ, прѣсторилъ се живъ на мъртавъ, ржцѣ скръстилъ на гърди, очи затворилъ като мъртвецъ, а пѣкъ тя го накичила хубаво съ цвѣтя, както кичатъ мъртвитѣ.

Голѣмиятъ братъ отишѣлъ на нивата, разпрегналъ конетѣ и ги пусналъ да пасатъ; а той съ соколитѣ легналъ по грѣбъ подъ сѣнката на едно дърво. Лежалъ той и гледалъ орелъ въ небесата се вие. Пусналъ единия соколъ и му показалъ орела. Соколътъ се спусналъ срѣщу орела. Почнала се неравна борба. Соколътъ, като по-малъкъ и по-слабъ, не можилъ да надвие самъ на орела. Той писналъ отъ високо: — „Моля ти се, господарю, пусни ми моя братецъ на помощъ, че самъ си не мога!“ Човѣкътъ пусналъ и другия соколъ срѣщу орела. И единиятъ соколъ почналъ очитѣ да му кълве, другиятъ — перата да му скуби, додѣто, най-послѣ, двамата свалили орела на земята.

Човѣкътъ, като гледалъ всичко това, спомнилъ си за своя братъ и веднага скочилъ правъ на земята, хваналъ конетѣ, впрегналъ ги въ колата, шибналъ ги съ камшика и право въ кжци отишѣлъ. Спира колата прѣдъ пжтнитѣ порти и хлопа на жена си да му отвори. Когато жена му отворила порти, той я попиталъ бързо: — Какво стана съ брата ми?

Братъ ти е вече студенъ трупъ въ кжци, — отговорила му тя.

Той веднага пусналъ конетѣ и тичишкомъ отишѣлъ при брата си. Като го видѣлъ въ кжци мъртавъ прострѣнъ, той викналъ съ гласъ да плаче и отъ жаль къмъ брата си извадилъ отъ пояса си ножче да се прободe въ сърцето. Ала братъ му веднага скочилъ и му взелъ ножчето.